

[Ole Espersen]

går, og det er kendt af offentligheden. Kun et par enkelte elementer skal jeg kommentere.

Den finanspolitiske stramning i form af afgifter og skatter har vi ment var nødvendig, bl.a. for at kunne finansiere erhvervs- og beskæftigelsesstøtten. Der er nogle, der hævder, at det er at give med den ene hånd og tage med den anden hånd – det skal nok også blive fremført fra denne talerstol i dag – men påstanden er naturligvis ikke rigtig. De finanspolitiske byrder, vi har fundet det nødvendigt at pålægge os, befolkningen som helhed, og herunder naturligvis også erhvervslivet, søges anvendt på en sådan måde, at der sikres en større fremgang for erhverv og beskæftigelse, end det ellers ville have været tilfældet. Det er en omflytning af ressourcer, der er nødvendig for at fremme udviklingen.

Jeg synes egentlig også, at de, der kritiserer den finanspolitiske stramning og skatterne og afgifterne så voldsomt, skulle mærke sig, at Nationalbankdirektøren, som de samme partier ellers ønsker at citere, har understreget, at den finanspolitiske stramning, vi lægger op til, efter hans opfattelse er særdeles nødvendig bl.a. for at sikre en bedre mulighed for en anden rentepolitik, en rentepolitik, der også vil være til gavn for erhvervslivet.

Udgiftspolitikken skal også yde sit bidrag til stramningen. Der er elementer i denne udgiftspolitik, der er usædvanlige for en socialdemokratisk regering, men situationen er usædvanlig, og det kan ikke siges ofte nok, at der ud fra en samlet betragtning er tale om en opbremsning i udviklingen og ikke et tilbageskridt.

Bistanden til u-landene har påkaldt sig særlig interesse. Der er nogle, der mener, at denne bistand under ingen omstændigheder bør røres, heller ikke for så vidt angår den planlagte stigning. Når vi har drøftet dette, skyldes det, at vi for i det lange løb at kunne bistå og hjælpe u-landene må sørge for, at vi også selv har en sund økonomisk udvikling.

Foreløbig er der kun truffet beslutning for så vidt angår 1981, og der er ikke for dette år i forliget indlagt besparelser, der ikke allerede var besluttet af folketinget. Den planlagte stigning fra 1980 til 1981 fortsætter nemlig fra 0,67 til 0,70 pct. af nationalproduktet; forliget tager ikke stilling til u-landsbistanden i årene efter forliget.

At vi også på det hjemlige sociale område har måttet indskrænke udviklingen, er noget, vi har gjort med stor beklagelse, men vi har naturligvis lagt vægt på, at besparelserne skulle ske dér, hvor den økonomiske evne er størst. Det fandt udtryk for så vidt angår forslagene om regulering af folkepension og børnetilskud, og det overraskede os, at partier i tinget for enhver pris har modsat sig dette.

I den situation vil jeg også gerne understrege, at det er værd at huske, at partier til højre for os har villet spare over det dobbelte af, hvad vi foreslår for 1981. Det er forståeligt, at de ikke har ønsket at stille nogen som helst konkrete forslag til disse besparelser.

Vi er gået vidt. Vi har ment, det var nødvendigt at gå så vidt, som vi er gået. Vi ved også, at alt tyder på, at vi er gået langt nok, og vi kan kun være tilfredse med, at vi har fundet et flertal i folketinget, der har samme opfattelse.

Men hvad der ikke er tilfredsstillende, er, at der er partier, der har villet udvide den økonomiske krise til også at være en politisk krise. Jeg tror, at befolkningen forventer noget andet af os. Jeg tror, at store dele af den danske befolkning er enig med socialdemokratiet i, at vores væsentligste opgave i 1980'erne er at forsvare velfærdssamfundets principper, at tilpasse det til de ydre vilkår på en sådan måde, at vi ikke bryder ned, hvad der igennem årtiers slid er bygget op.

Vi kan kun løse denne opgave gennem et samarbejde. Bekriger vi hinanden, gør vi blot problemerne større. Løsningerne er vanskelige, og desværre er vi nok selv med til at gøre dem vanskeligere, end de er. Men problemerne kan ikke løses ved hjælp af tryllekunstner. Nogle af mine kritiske bemærkninger har henvendt sig til, hvad jeg vil kalde folketingets tryllekunstnere, dem, der ønsker at bygge løsninger på illusioner, og tryllekunstnerne iblandt os, hvem er så det? Det er dem, der sagtens kan spare 16 mia kr. i 1981. Det er dem, der kan fjerne arbejdsløsheden i løbet af ganske kort tid. Det er dem, der kan sikre, at reallønnen ikke falder, uden at vi samtidig skal låne mere i udlandet. Og tryllekunstnerne er også dem, der kan betale vores milliardgæld til udlandet ved at erklære handelskrig i form af importrestriktioner og mere told. Jeg går ud fra, at vi i de kommende par timer skal opleve også sådanne behæn-